

H E T W E R E L D B E E L D

GOLFVERSCHIJNSELEN BIJ REINCARNATIE.

Zesde Les.

Wij weten allemaal, dat de menselijke geest onder omstandigheden kan reïncarneren en dat dit in een zekere vrijheid geschiedt. Zij wordt hiertoe niet gedwongen, maar zij verkiest zelve bij gebrek aan andere mogelijkheden terug te keren tot een stoffelijk voertuig. Het is logisch, dat deze wet niet alleen voor de mensen van deze tijd geldt, maar door alle tijden en voor alle mensen gelijkelijk moet hebben gegolden.

Als wij nu horen over reïncarnatie, zullen wij heel vaak mensen ontmoeten, die zeggen: "Wij zijn Egyptisch, wij zijn Indiaans, wij zijn Vroeg-Indisch, ik ben van Atlantis," enz. Al deze perioden op zichzelf zeggen natuurlijk niets en ik wil zeker niet beweren dat degenen, die zo iets stellen, gelijk hebben. Toch is het mogelijk bepaalde normen te stellen voor die reïncarnatie en de waarschijnlijkheid daarvan. Om u duidelijk te maken, hoe dit in elkaar zit, moet ik even terugrijpen naar de reïncarnatie-theorie.

Op het ogenblik dat een volk bestaat, kan het worden onderscheiden in een topklasse (geestelijk gezien) en een massa. Verder hebben wij daaronder een zekere sub-kaste, een onderklasse, die dus geestelijk helemaal niet verder komt. Bij degenen die geestelijk ver zijn gekomen, zal de reïncarnatie-noodzaak (zo zij al bestaat) betrekkelijk snel geschieden. Het gemiddelde voor deze "voorttrekkers" van dat volk zal dus in een ongeveer gelijke periode kunnen reïncarneren. Maar van een massaal optreden van deze mensen, als eenheid weer hernieuwd in de stof, zal geen sprake zijn. Daarvoor zijn hun onderlinge verschillen in bewustzijn te groot en is ook hun geestelijk leven aan te veel verschillende factoren onderhevig.

De middenklasse zal over het algemeen een praktisch gelijk bewustzijn en geloof kennen. De verschillen die je in de massa ziet lijken wel groot, wanneer je in de massa bent. Zoals misschien de bomen in het woud zeer verschillend in hoogte lijken, zolang je er in loopt; maar kijk je er op neer, dan blijkt het plotseling één groen vlak te zijn, dat van uit de hoogte gezien doet denken aan een polletje mos.

Als u op deze manier u nu ook voorstelt dat het bewustzijn zich ongeveer afspeelt, dan zult u begrijpen, dat er maar zeer weinigen zijn, die zich zo ver boven het gemiddelde kunnen verheffen. In de tweede plaats echter, dat het werkelijk gemiddelde zich gedraagt als ongeveer een eenheid. Bij een gemiddelde geestelijke ontwikkeling zal dus voor het gemiddelde van het volk een ongeveer gelijke periode van reïncarnatie kunnen worden gesteld.

Dit is niet slechts een interessant punt maar ook wel degelijk veelbetekenend. Want datgene, wat zo'n volk in het verleden heeft gekend en heeft gedaan, zal zich noodgedwongen openbaren in de periode dat wezens uit dat volk zich hernieuwd in de wereld openbaren. De ervaringen van vroeger werken immers door. Het lot, dat men zich heeft bepaald, is immers gebaseerd op de stoffelijke ervaringen plus de geestelijke groei, die deze ervaringen mogelijk maakten. Aan de hand hiervan is het misschien aardig om deze massale reïncarnatie te bezien in de wereldgeschiedenis.

Wij hebben gehad de periode der Lemuren. De Lemuren waren nog geen volwaardige mensen. In deze periode echter was er een begin van bewustzijn, dat ongetwijfeld een reïncarnatie in menselijke vorm praktisch zeker maakte. Nu zien wij dat in de Atlantische periode praktisch geen Lemuren in het Atlantisch rijk geboren worden, maar dat zij wel ver in het noorden incarneren. Velen van de huidige Mongoolse- en Eskimostammen zijn dus daar nog nakomelingen van. In die volkeren incarneerden zij dus en hadden daardoor een zeer sterke invloed op het geloof, het religieuze leven en ook het maatschappelijk bestel van deze stammen.

De Atlanten vallen in een paar groepen uiteen. De primitieve tijd van Atlantis (hoofdzakelijk dus een landbouwbeschaving met feodale en hier en daar oligarchische verhoudingen) reïncarneert betrekkelijk vroeg. U zult het misschien niet geloven, maar deze reïncarnatie vindt bijna massaal plaats in het huidige China. (Niet in deze dagen natuurlijk maar in een ver verleden).

De tweede groepering bestond voor een veel groter gedeelte uit handelslieden, zeevaarders en ook strijders. Deze groepering incarneert vreemd genoeg in Egypte en vooral in het Boven-Egyptisch gebied. De derde groepering kent industrie en zeer veel magie. Incarnatie daarvan vindt hoofdzakelijk plaats in de Maya-cultuur.

Het is heel eigenaardig als je dit zo beziet, hoe die golven plaatsvinden. Zo krijgen wij in deze tijd b.v. te maken met de voorlopers van de Franse revolutie. Dat wil zeggen dat geesten als Voltaire (enfin, de encyclopedisten) in deze tijd weer opgang gaan maken. Maar ze zijn een stapje vóór. We hebben dus nog niet te maken met de opstandige massa's b.v., die ten slotte de revolutie op zichzelf hebben vernietigd. Vandaar ook dat wij in een opbouw-periode zitten.

Verder vind' je op het ogenblik op deze wereld (om er een paar te noemen) incarnaties van meermalig leven (d.w.z. dat er dus tussenliggende incarnaties zijn geweest) voor een groot gedeelte uit de z.g. Isis- of menselijke inwijding; enkelingen van de Osiris-inwijding; alles van de vroege periode en zeker vóór de grote bloei-periode van de twee rijken. De anderen komen misschien nog, maar die zijn er nog niet.

Verder vinden wij in het heden eigenaardig genoeg nog wat Phoenisische incarnaties en is de neiging tot Baäls-aanbidding van vroeger ongetwijfeld omgezet in een aanbidding van de Mammon, sociale waarden en dergelijke. Deze incarnatie is een groepsincarnatietje - zij het niet al te groot - en brengt weer met zich een bepaalde mentaliteit.

Dan vinden wij in het heden verder nog (ofschoon niet in overgrote mate) vroeg-Indiaanse incarnaties. Echter niet naar ras gerekend - dan zijn ze natuurlijk te klein - maar dus uit de verschillende stammen. Het vreemde is dat die incarnaties praktisch allemaal hebben plaatsgevonden in Midden-Amerika en de noordelijke staten van Zuid-Amerika.

Al deze hernieuwde geboorten op aarde brengen dus invloeden

van vele verschillende tijden en de ervaringen van vele verschillende tijden samen in het heden. Het is niet voor niets, dat men deze tijd wel eens een "meltingpot", een smeltkroes noemt. Want het alchemistisch goud (het goud van de wijsheid) kun je alleen vervaardigen uit vele bestanddelen, onder hoge spanning en hoge temperatuur. Als u de wereld op het ogenblik beziet, dan kunt u zich voorstellen dat er zelden voordien een zo grote en zo wereldomvattende reeks van spanningen is geweest. Dat er voordien zelden sprake is geweest van zo grote mogelijkheden tot materiële bereiking, ook voor de z.g. onderontwikkelde gebieden, die er vroeger vaak nog slechter aan toe waren op dit terrein. Terwijl gelijktijdig het begin van geestelijke werkingen kenbaar wordt, die eveneens een periode van 2100 jaar zal overspannen, zodat we in deze tijd ook weer moeten rekenen met grote filosofen en alles wat erbij hoort.

Daaruit is in de eerste plaats te verklaren de veelheid van de mensen op deze aarde. Dit is een trefpunt voor massa's uit verschillende tijden en verschillende landen en volkeren, die praktisch gelijktijdig reïncarneren, vaak binnen dezelfde volkeren. Vijanden van vroeger vormen op het ogenblik zeer waarschijnlijk één volk of één ras. Het resultaat is dat vele zeer verschillende achtergronden (geestelijke achtergronden) nu stoffelijk moeten worden uitgewerkt. Dit heeft geleid tot grote verwarringen. Wij zien grote groepen tegenover elkaar staan en wij zouden geneigd zijn te zeggen: "Dan is er veel aan beide zijden uit dezelfde massa geïncarneerd. Maar altijd is er een scheiding: dus wat in Rusland zit is uit een andere incarnatie-periode of een andere incarnatie-plaats dan wat in Amerika zit." Maar dat is nu juist niet waar. Het typische verschijnsel is nl., dat als u de leiders nagaat van een modern volk (Eisenhower kunt u er voor nemen en ook Chroetsjef, maar ik zou u de raad willen geven: neem eens een stel foto's voor u van de opperste Sowjet, van de Amerikaanse regering en Senaat en neemt u desnoods eens wat Hollandse kamerleden er ook tussendoor) en u gaat eens kijken, dan zult u zien dat deze mensen - ontgaan van hun directe rassen-karakteristiek, die stoffelijk is - veel met elkaar gemeen hebben. Het is misschien gek, als je Nixon, Eisenhower en Chroetsjef met elkaar gaat vergelijken. Toch is het waar. Ze hebben allemaal ongeveer eenzelfde benadering, ze proberen hun politiek op dezelfde manier door te voeren, ook wanneer hun standpunt verschillend is. En dat is nu te danken aan een geestelijke achtergrond.

Als u die vergelijking met die foto's kunt doorvoeren, zult u m.i. met verbazing uitroepen: "Het schijnt of de leiding van de wereld op het ogenblik aan een aparte incarnatie-massa is opgedragen!" Dat is ook heel logisch. De geestelijke achtergrond van een massa uit het verleden, kan voor allen gelijke drijfveren naar gezag, naar macht of zelfs naar wereldvrede en welzijn tot stand brengen. Het resultaat zal zijn dat een gehele groepering over de gehele wereld verspreid daar incarneert, waar het zo goed mogelijke voorwaarden hiervoor vindt; en dat men als tegenstanders elkaar dus ontmoet, terwijl men een gelijk geestelijk doel en een gelijke geestelijke achtergrond heeft.

In zekere zin is dit de tragiek van de wereld, omdat men later in de geest zal begrijpen hoe men elkaar heeft gefrustreerd. Aan de andere kant echter is het zeker ook een voordeel voor de wereld. Want het optreden van een bepaalde klasse als leiders (en wel op een speciaal terrein) betekent, dat de ervaringen van zeer vele verschillende tijden praktisch gelijk op deze wereld wordt afgedrukt en gelijke invloed heeft op de opvoeding van de massa. De veelheid van invloeden, die zo wordt geschapen op stoffelijke wij-

ze, verhoogt het gemiddeld bewustzijnspeil van de menigte. Ook dat is in de menigte niet zo gemakkelijk te bemerken, maar buiten de menigte valt dit buitengewoon sterk op.

U moet niet van mij vergen dat ik u nu ga verklaren uit welke groepen en uit welke tijd u stamt. Maar u hebt zeker - zoals alle anderen - een bepaalde hoofdincarnatie. Dat wil zeggen een incarnatie, waarin de invloed zo sterk was, dat hij tot heden toe doorklinkt in uw geestelijke drijfveren. U hebt dus daardoor uw eigen, zeer eigen taak op aarde en uw eigen, zeer eigen mogelijkheden. De doorsneemens buit dit niet uit, omdat hij zich tracht aan te passen bij al die anderen. Toch is dat eigenlijk verkeerd. Want terwijl groep a. incarneerde met de bedoeling door juiste uitoefening van macht of juiste dienstbaarheid iets te bereiken, is groep b. geincarneerd met de behoefte kennis op te doen, terwijl groep c. hoofdzakelijk emotionele stoffelijke belevingen wenst. Wij kunnen nooit zeggen, dat dit alles zich onder één norm moet laten brengen. Dat gaat niet. Wij hebben dus voor onszelf eigenlijk de taak om rond te kijken waar wij onze geestverwanten, onze gelijken vinden. Het is zeer waarschijnlijk dat deze een ongeveer gelijk lot met ons zullen delen. Het is zeer waarschijnlijk dat zij - gezien het gelijke streven - in staat zullen zijn ons beter te begrijpen, ons beter te helpen. Dat geldt voor u op de wereld altijd. Dit weten wil zeggen: kunnen doordringen in de realiteit van de geschiedkundige ontwikkeling.

Nu is de verleiding wel heel erg groot om die parallellen te gaan trekken in de historie. Maar in de historie zijn wij te zeer geneigd die parallellen aan personen te binden. Dat kan nooit juist zijn. Wij moeten ze juist weten te binden aan volkeren; want het is het gemiddelde dat in dit geval voor ons belangrijk is. En dan vinden wij b.v. overeenkomsten, die haast ontstellend zijn. De verhoudingen van Italië (dus Rome en bijbehorende staten) van zeg 100 v. Chr. tot 500 n. Chr., wordt weerspiegeld in soortgelijke verhoudingen in Rusland, maar dan van ongeveer 1600 tot 1850. Het is logisch dat degenen, die niet bewust zijn geworden in de eerste periode, bij een herhalingsnoodzaak dus geincarneerd zijn van Italië naar Rusland. Maar dezelfde verhoudingen, die wij in deze twee gebieden vinden, kunnen wij ook weer terugvinden in ongeveer 900 v. Chr. in Indië, waar ook een ongeveer gelijke sociale structuur zich vertoont. En dan kunnen wij, als wij naar de Chinezen gaan in ongeveer 2500 v. Chr., ook weer soortgelijke verhoudingen vinden.

Dat is heel eigenaardig, als je dat zo gaat bekijken, omdat daar zo onnoemelijk veel overeenkomsten zijn aan te tonen. De Maya-civilisatie b.v. toont een gelijke hoeveelheid strijders als Europa rond diezelfde tijd. Condottieri, de roveropperhoofden enz., de onderlinge stammenstrijd. Dit is over de gehele wereld dus gelijk. Maar nu de vraag: Hoe komt het dan, dat enerzijds de strijd gaat om het gewin (Europa) en anderzijds de strijd gaat om slaven en slachtoffers? Hier is bij een gelijke tendenz toch een zeer groot verschil te zien, dat zeker niet alléén afkomstig kan zijn van de historische groei. Hier moeten innerlijke mentaliteit en geestelijk leven een rol spelen. Dat kun je dan weer vinden, als je verder teruggaat en je denkt aan het verschil b.v. tussen de handelsheren (zo zou ik hen haast willen noemen), die in de beginperiode de handelswegen beschermden. Dat waren ook een soort condottieri, die met hun benden (half karavaan, half roverbende) al heel vroeg barnsteen vervoerden langs de grote barnsteenwegen en zelfs indertijd een soort export van stenen bijlen en mesjes hebben gehad. Tot zo ver loopt dat terug. Wanneer je dit nu ziet, kom je tot de conclusie:

1. Hé, die handelen in vele opzichten ongeveer gelijk als de condottieri.

2. Een betrekkelijk kleine kern wordt door de royaliteit van de hoofdmans versterkt. Hij werft dus mannen aan en ontslaat hen vaak om elders nieuwe mannen aan te nemen. Volkomen in overeenstemming met de gewoonte van de middeleeuwse veldheer, die te huur was. De condottieri waren strijders, zeker; maar daarnaast waren zij tevens een diplomatieke factor en werden zij gebruikt om pressies uit te oefenen en zelfs bepaalde handelsverdragen te doen doorgaan. Vooral de Raad van Venetië heeft die methode heel sterk uitgebuit. In het verre verleden precies hetzelfde.

Dat hier banden bestaan is haast onloochenbaar. Het gaat niet zozeer om de stoffelijke omstandigheden, die heel verschillend zijn. Want per slot van rekening de Barbaar, die met zijn kracht en verstand zijn karavaan voert, is heel iets anders dan de verfijnde adelijke strijder, die met een zo groot mogelijke luxe (als het enigszins mogelijk is) met zijn huursoldaten vecht voor zoveel mogelijk geld en intussen veel intrigeert. Er is een verschil. Maar de overeenkomst in gééstesgesteldheid is ongeveer gelijk.

En wanneer wij dit hebben gezien, gaan wij weer een stap verder, want deze mentaliteit moet dus ook dicht bij het heden te vinden zijn. En dan denk ik hier aan bepaalde grote heren van handel en industrie. Wij behoeven niet direct te denken aan de directeuren van de I.G. Farben of van Krupp, want er zijn voldoende anderen ook te noemen. Is het niet typisch, dat deze grote handelsrijken op praktisch dezelfde manier tot stand werden gebracht? En dat zich in de opbouw daarvan een bijna gelijke mentaliteit uit? Ook hier zijn de firma's te koop. Ook hier zijn de financiers (de bankiers) de mensen, die hen inzetten om nu eens hier dan weer daar op de markt pressie uit te oefenen. Het is juist daardoor dat b.v. vóór de laatste wereldoorlog Wallstreet eigenlijk een gokspel was geworden, waarin men voor alles en nog wat manoeuvreerde. De roverstechniek van een corner op de Beurs b.v. in graan (zoals in Chicago een paar maal is gebeurd) verschilt niet veel van de plunderingen, die de gehuurde veldheren van Gustaf Adolf deden plaatsvinden na de moordnacht in Maagdenburg. Als je de overeenkomst ziet in mentaliteit en methode en verder ziet dat die mentaliteit vaak slechts één, hoogstens twee geslachten lang precies gelijk aanwezig is, waarna een verandering in tactiek en in gedrag ontstaat, dan geloof ik dat je voor jezelf de conclusie gaat trekken: het is toch wel typisch, dat dit juist over de hele wereld precies in die periode zo is. En dan kunt u zeggen: Hier is sprake van een massale reïncarnatie. Dus van een groep met gelijke achtergrond, gelijk bewustzijn, maar vaak verdeeld over alle landen.

Dit is zonder meer niet erg praktisch en misschien ook niet erg esoterisch. Maar die esoterie komt hier toch ook wel ergens bij te pas. En naar ik meen ook de praktijk. Indien wij weten dat wij in een wereld leven, die door ervaringen uit het verleden mede wordt geregeerd; indien wij er ons verder van bewust zijn, dat de massa van heden kan worden herleid tot een reeks van massa's van vroeger, dan zullen wij ons eigen gedrag in die maatschappij en t.o.v. die wereld gemakkelijker kunnen bepalen. Per slot van rekening, wanneer je gaat aannemen dat alle mensen gelijk zijn en een gelijk doel moeten hebben, dan loop je vast; want dan zul je proberen anderen tot deze overtuiging te brengen. Indien je begrijpt dat dit - gezien de achtergrond die ze hebben - onmogelijk is, dat de geestelijke achtergronden en drijfveren het eenvoudig niet mogelijk maken dat alle mensen een gelijk doel zouden nastreven (al is het maar de wereldvrede), dan zult u ook begrijpen dat u uw eigen weg zult moeten gaan en dat u zich niet moogt verbazen over tegenstellingen, over strijd en al wat dies meer zij. Het brengt u ertoe vrijer te handelen en vrijer te denken.

Maar het brengt u ook tot iets anders; nl. tot het bewustzijn, dat dus uw eigen wezen op deze plaats van een zeer bijzondere kwaliteit is. Niet alle mensen zijn als u. Er is geen gelijkheid tussen mens en mens. Men heeft dus een zeer bijzondere plaats in de schepping. En dit houdt in, dat cosmisch en esoterisch gezien de functionele verhouding van de mens tot de tijd en de wereld, waarin hij leeft, een geheel andere kan zijn. Waar de één is geschapen om oproer te brengen, is de ander geschapen om vrede te brengen. Waar de ontwikkeling van de één het noodzakelijk maakt dat hij wapens en vergif uitvindt, zo zal de ander de noodzaak in zich gevoelen om te strijden voor het welzijn van de mensheid, die mensheid te verplegen of medische uitvindingen te doen, waardoor ze behouden kan worden.

En dan ligt er nog een conclusie in, die voor de mens van heden misschien enigszins ontstellend klinkt. Het feit dat de toename van deze massa-incarnaties nu al ongeveer 400 jaar kenbaar is, maakt het duidelijk dat over ten hoogste 300 jaar deze klimming ten einde zal zijn. Er zullen dan niet meer voldoende zielen zijn om onmiddellijk te incarneren, terwijl er van lager en dierlijk vlak ook ongetwijfeld niet voldoende zullen klaarstaan om onmiddellijk de plaats van alle mensen, die niet vervangen kunnen worden, in te nemen.

Het menselijk ras leeft dus op het ogenblik in een spanningsperiode. Onze vriend Franciscus heeft getracht u duidelijk te maken, hoe u een zekere redelijkheid van prognose daarin kunt vinden. Ik wil u niet leren waarzeggen, maar ik wil u toch in verband hiermede op een paar punten wijzen.

Al datgene, wat op dit ogenblik sterk gebeurt, zal binnen 45 jaar zijn absolute tegenpunt vinden. Hoe groter de massa, die hierbij betrokken is en hoe groter de veelheid van gereïncarneerde groepen, hoe sterker die tegenstelling merkbaar en kenbaar wordt en hoe feller zij maatschappelijk zowel als geestelijk tot uiting komt.

In de tweede plaats: De natuurverschijnselen en de krachten der natuur ondergaan de beïnvloeding van het gemiddeld menselijk denken. Naarmate het menselijk denken verwarder en massaler zal zijn (zoals in deze tijd b.v.), mag ook worden gerekend dat de natuurverschijnselen verwarder en massaler zullen zijn en dat zowel de goede als de slechte tijden langduriger en van groter omvang zullen worden.

Verder - gezien hetgeen wij hier hebben gezegd - mag worden aangenomen, dat op het ogenblik de aarde een tropische periode tegemoet gaat. Want het is steeds weer gebleken, dat een veelheid van mensen en menselijk denken op deze wereld samen is gegaan met een temperatuursverhoging, waarbij de poolkappen aanmerkelijk wegsmolten of afnamen. (Enkele uitlopers in minder bewoonde gebieden komen inderdaad ook nog wel voor aan de poolkap, maar toch zijn deze te negeren.) Dergelijke perioden spelen zich soms zeer langzaam, soms zeer snel af. Gezien het feit dat wij bij een hoogtepunt over 300 jaar liggen, zou het smeltproces op deze wereld na 500 jaar reeds een grens moeten hebben bereikt. Dat wil zeggen, dat over ongeveer 1000 jaar van af heden gerekend een nieuw ijstijdperk zijn intrede zal doen.

Op deze manier kun je van alles en nog wat uitrekenen, vrienden. Je kunt steeds verder doordringen in de mentaliteit van de mens, in de verschijnselen van de wereld, van de plant en van het dier.

En nu wil ik u nog iets leren. Naarmate de gedachtengang van de mensheid meer gebaseerd is op prikkelbaarheid, onevenwichtigheid en zelfs - laten we zeggen - een geestelijke afwijking die als norm kan gelden, zullen de kleine dieren toenemen en de grote afnemen. Dit betekent dat de moderne wereld met zijn toenemende spanningen ongetwijfeld - ondanks zijn bestrijdingsmiddelen - een periode van insectenplagen tegemoet gaat. Omgekeerd, wanneer er een grote rust en een

grote vrede is in de mens, zal over het gemiddelde genomen het insectenrijk minder vruchtbaar zijn en zullen daarentegen de grotere dieren (en grotere dieren gerekend van af de gemiddelde hond) de boventoon voeren en vruchtbaar zijn.

Voor planten geldt precies hetzelfde. Bij hoge spanningen krijgen wij vele en grote vruchten echter van verminderde kwaliteit; bij rust en vrede is de vrucht minder, maar de kwaliteit van de vrucht veel hoger.

Deze samenhangen, zoals ze hier op de wereld bestaan, mogen wij m.i. nog verder koppelen aan de reïncarnatie-cyclus van de lagere wezens. Ook planten en dieren hebben een geest; dat wil zeggen zij hebben een goddelijke kern in zich. Het weinige bewustzijn, dat daaraan vastkleeft, is reeds voldoende om een hernieuwde stofwording (belichaming) mogelijk te maken. Naarmate het bewustzijn hoger stijgt, zal de verwerkingsperiode tussen incarnaties sneller zijn. Naarmate de specialisatie van plant of dier toeneemt, zal eveneens de periode tussen incarnaties groter zijn. De specialisatie van de laatste tijd maakt het aannemelijk, dat voor planten en een gedeelte van het dierenleven, dat op deze wereld op het ogenblik bestaat, moet worden gerekend met langere incarnatie-perioden, die 40 tot 50 jaar kunnen nemen, i.p.v. - zoals voor vele planten - een incarnatieperiode te zien van ongeveer $1\frac{1}{2}$ à 2 jaar en voor dieren een periode van 6 tot 12 jaar. Het is dus duidelijk dat ook hier allerhand aan het veranderen is.

Blijft mij nog als laatste punt u erop te wijzen dat naarmate deze incarnaties dus met groter tussenruimten plaatsvinden en de mensheid toch gelijktijdig tracht om meer planten te doen groeien, een deel van deze planten zal moeten terugvallen tot zijn oerwaarde; zodat we een terugval in mutatie krijgen, waarbij de oervormen van b.v. een tulp maar ook van gewassen als graan en groenten steeds weer voorkomen en het op den duur steeds moeilijker zal zijn de geteelde hoge-opbrengst-rassen, mooie-vormrassen e.d. op plantaardig gebied te handhaven. Het is zeker dat deze invloed voor deze wereld kenbaar zal worden reeds van af 1980.

Ik hoop met dit betoogje althans op enigszins waardige wijze een vervanging te hebben kunnen vormen voor onze vriend Franciscus, die - zoals men mij mededeelt - op het ogenblik nog steeds niet beschikbaar is.

--

BLOEDLOZE OFFERS.

In alle tijden vinden wij - naast het bloedoffer - het bloedloze offer. Het bestaat veelal uit gaven van vruchten, ook wel bereide dranken en daarnaast voornamelijk bloesem en ook bloemen. Dit offer doet ons o.m. denken aan bijbelse tijden, waar wij immers horen over het bloedloze offer van Melchizedek.

Nu is er in Zuid-Amerika een periode geweest, dat deze bloedloze offers hoogtij vierden en dat de tempels niet wrede, panterachtige of slangachtige goden verborgen, maar eerder plaatsen waren, waar de zon en de maan konden schijnen en waar men deze eerde met bloesems, die hun eigen krachten tot schoonheid hadden gebracht.

Het volk was - volgens de huidige opvattingen althans - enigszins primitief. Het vindt ten slotte zijn uitlopers in de Azteekse beschaving, hoofdzakelijk in de grote Azteekse trek naar het noorden. De gedachtengang van het volk is gebonden aan de grootste gebeurtenis, waarvan de legenden van dit volk melding maken.

Er is nl. een tijd geweest, dat de hemel grauw en oranje was, dat vuur uit de hemel viel en brullende zeeën ver het land indrongen. In die tijd waren de uitverkorenen van het volk in grotten gevlucht. En in deze grotten wachtten zij onder angst en beven het ogenblik af, dat hun leven zou eindigen; dan wel dat zij naar buiten zouden durven gaan. Vele ingangen van deze holen en grotten waren natuurlijk door het natuurgeweld dichtgeslagen. Aardverschuivingen hadden hen opgesloten. En zo was het heel moeilijk te leven zelfs in de grote grotten met hun vele gangen en kanalen, waarin de gezwollen onderaardse waterlopen bruisten met ontstellend geweld en die voor enkele stammen een gevangenis waren geworden.

Er was daarbij één stam, die zich bijzonder uitverkoren achtte. Deze uitverkoren stam meende te sterven van honger, toen een klein meisje tezamen met een kleine jongen waren afgedwaald en door enkele gangen in de buitenwereld kwamen. Zij vonden daar een yucca, die bloeide. (Dat is een witte bloesem.) Zij zouden deze bloesem hebben afgebroken en - als een soort menselijke vredesduiven in een stenen ark van Noach - teruggekeerd zijn en zo hun volk naar de oppervlakte en naar de zon hebben geleid.

De priesters van deze stam verklaarden, dat de zon zelve in deze kinderen was gekomen en - zich in deze kinderen verpersoonlijkend - de bloem had gegeven als teken van zijn hernieuwde welwillendheid jegens de mens.

Het gebruik overigens om jonge mensen met de zon en jonge maagden met de maan te vereenzelvigen en als verpersoonlijking daarvan te beschouwen is blijven voortbestaan en vindt vooral in de tijd der Tolteken en in de eindperiode van de Maya-cultuur zijn wrede uiting in het mensenoffer, waar de verpersoonlijking van zon en maan ten onder werden gebracht. En wel de jongeling die de zon verbeeldt na een jaar of soms zelfs drie jaar van uitermate prettig en weelderig leven, doordat zijn levend hart aan de zon werd geofferd, nadat het hem uit het lichaam was genomen. Terwijl de maagd in een vijver werd geworpen, waarin de maan zich weerkaatste; en pas wanneer de maan achter de horizon was verdwenen en dus was ondergegaan en zij nog in leven zou zijn, zou zij als een verworpen offer worden teruggenomen in de gemeenschap, ontdaan natuurlijk van alle voorrechten, die tot dan toe de hare waren.

De gedachtengang van het volk was dus de zon te eren. En dit kon men niet beter doen, dan door de bloem van het verbond op een altaar te brengen, waar men dit aan de zon offerde. In het begin hield men zich inderdaad aan de yucca, zeer waarschijnlijk omdat deze plant een heilige plant is, in de buurt waarvan men bepaalde roesgevende vruchtjes kan vinden, platte schijfjes, die een buitengewoon gemakkelijk contact met een andere wereld mogelijk maakten. Op den duur echter werd dit volk verstrooid, want het eigen land was grotendeels vernietigd. Zij trokken toen zuidwaarts, konden niet altijd meer de bloem van yucca vinden en namen soortgelijke bloemen om haar te vervangen. Daaruit groeide op den duur een bloemenoffer aan de zon; terwijl men de maan - vreemd genoeg - vaak naast bloemen ook drank of water offerde. Aan de zon werd daarnaast vaak ook koren of maïs en bladeren van groenten geofferd. De wijze waarop dit werd gedaan was buitengewoon sierlijk. Het zien van deze grootse optochten, waarbij de offers werden gedragen door

jonge maagden op gevlochten schalen, moet wel onuitsprekelijk schoon zijn geweest; terwijl hun geleide van priesters met staven en magische wapenen daaraan een bijzonder karakter heeft gegeven. Ook het klinken van bepaalde rinkelbommen en aarden trommen (d.w.z. pottenbakkerswerk dat overspannen was) heeft hieraan een zeer typisch karakter gegeven. Later vinden wij overigens hierbij als sacrale muziek ook muziek, die met z.g. neusfluiten wordt gemaakt. Dat bestaat uit een aantal staafjes riet van verschillende lengte, die als een soort Pan-fluit worden bespeeld; dan wel uit een twee- of drietal rietstaven, waardoor de adem via de neus uitgeblazen werd. De klanken daarvan zijn betrekkelijk teer bij de eigenlijke neusfluit; de meer op een Pan-fluit gelijkende instrumenten zijn wat schriller in toon. Maar laten wij ons niet alleen bezighouden met de schoonheid van het gebeuren, maar trachten de zin daarvan te achterhalen.

De zon is de heerser van de aarde. Hij is de manlijke factor in het geloof. De aarde zelve is vrouwelijk. De mensen zien zich als kinderen der aarde en zij hebben dus een zekere relatie met die zon. Slechts enkelen hunner echter hebben het recht die zon ook als "vader" te zien. Zij willen dit contact met de zon, die al-bepalend is, gaarne in stand houden. Daarom bieden zij hem de gaven van zijn vrouw, van zijn echtgenote. En de vruchtenoffers zijn dus in de eerste plaats bedoeld om de huwelijksband "zon-aarde" te bevestigen en zo de welwillende krachten van de zon als levengevend op aarde intens te maken. De offerfeesten culminereren in oogstfeesten, waarbij echter de maan mede haar beeld en mede haar offer krijgt.

De maan wordt hier gezien als een z.g. "ziel" van de aarde. Een typische opvatting, ofschoon een vereenzelviging van aarde en maan als behorend onder dezelfde godin ook elders voorkomt. Het resultaat is dat het vereren van de ziel der aarde geschiedt met alle vruchtbaarheidsriten, die denkbaar zijn. Deze gaan van de laagste af tot het z.g. vruchtenhuwelijk, waarbij dus vruchten aan elkaar worden uitgehuwelijkt en bloesems met elkaar in beroering worden gebracht. Deze typische maanriten eindigen over het algemeen met het werpen van deze vruchten en bloemen in water. Is dit niet beschikbaar, dan worden zij wel verbrand, maar men doet dit niet gaarne. Soms ook bewaart men ze en begraaft men ze later in de aarde om ze tot haar te doen terugkeren. De zonoffers daarentegen worden altijd verbrand. Want het teken van de God op aarde is het vuur.

Deze eredienst strekt zich uit van practisch het noorden van Zuid-Amerika (wij kunnen haast zeggen van Midden-Amerika, want ook in Honduras treedt het op) tot Vuurland toe. (U weet, Vuurland, het land der vele vuren, waar de kou zo intens is dat niemand daar ooit kon leven zonder voortdurend vuren aan te houden.) Dit uitbreiden van de eredienst tot Patagonië toe, heeft overigens plaats ver vóór Christus. De eredienst, die ik hier omschrijf, vindt plaats in de jaren 3000 tot ongeveer 1200 v. Chr. Daarna wijzigt hij zich. Stamoorlogen zijn hiervan mede de oorzaak.

Waar de natuur wreed is, hetzij door haar te hoge, hetzij door haar te lage temperaturen, zien wij de eredienst het eerst vervallen. In Patagonië zien wij al heel snel een mensenoffer in de plaats komen van het bloemenoffer, waarbij kannibalisme wordt begaan om zo deel te hebben aan de kracht van het lichaam, waarin de zon tijdelijk woonde. In het noorden daarentegen vinden wij de verbranding van mensen en daarnaast ook de verdrinking van mensen. Het gedeelte, waarin deze eredienst het langst en het meest natuurge trouw bewaard wordt, ligt in het noorden van Argentinië. Deze streken dus ten noorden van de Rio de la Plata zijn ook heden ten dage nog ten dele bevolkt door stammen, die deze erediensten hebben gekend en ook nu nog in hun dan-

sen, in hun ritueel en zelfs in hun volksmuziek iets doen weerklinken van die oude tijd.

Van een zonverering zal niet meer sprake zijn, maar hier vindt men nog wel de z.g. geheiligde plaatsen (vele daarvan zijn door de opdringende beschaving vernietigd), waar men nog heden ten dage bij wijze van gelukbrenger al is het maar een blad van een boom of een bloem uit het gras neerwerpt om te danken voor het leven.

Aardig is ook op te merken, dat er een Jezuïeten-missie is, waar eens zo'n heilige plaats lag op het voorplein van de kathedraal. Daar brengt men ook nu nog de bloemen vóór de kathedraal en zij worden daarbinnen dan gebruikt ter versiering van de altaren. Het is dus een dubbel offer, waar niet alleen de oude goden maar ook de moderne goden profijt van trekken.

Het volk van het noorden van Brazilië (en dat zijn dan stammen, die o.m. de latere Tolteken omvatten) blijven het bloemenoffer wel handhaven, maar gaan daar toch nooit te ver op in. Hun bloemenoffer neemt op den duur de vorm aan van bloemenkransen, die aan het mensenoffer worden opgehangen. De offers van graan en van vruchten vinden plaats voor symbolen; die de zonnegod vertegenwoordigen, zoals een levende Boeddha a.h.w. de kracht van het grote Niet in Thibet pleegt te vertegenwoordigen. En degene, die de offers tot zich heeft genomen, sterft ter plaatse en neemt zo die offers tijdens de offerplechtigheid, waaraan hij sterft, mede ten hemel.

Bepaalde aspecten hieruit hebben later aanleiding gegeven tot veel verwondering en zelfs tot zeer eigenaardige theologische verhalen. Want wij vinden nl. juist als gevolg van deze diensten (dus deze bloemenoffers) in Zuid-Amerika de doop, het symbool van de eenheid met aarde en maan en ook het kruis.

Het kruis wordt gebruikt om aan te geven de eenheid in de mens van aarde en zon, die dus zijn afkomst van de beide cosmische waarden in die tijd moet voorstellen. Het gevolg is dat ook daar het kruisteken wel gemaakt werd. En wij vinden dan in de Christenheid de typische redenering (die overigens vroeger ook wel is gebruikt t.o.v. bepaalde vroeg-Europese godsdiensten), dat de duivel deze godsdiensten alvast heeft gesticht om te voorkomen dat het kruis zou worden gebruikt in Christus' naam. Overigens zijn de Jezuïeten, die de meeste missies in deze streken hebben opgericht, wat handiger geweest en zij hebben gesteld, dat men reeds christen was zonder het te weten, maar dat het alleen nodig was de offers nu aan Jezus te brengen en het kruis in zijn naam te maken om absoluut deel ervan te zijn; van het Christendom dan.

Met al deze gegevens heb ik u natuurlijk niets verteld omtrent de werkelijke beschaving van het volk. Ik zou hier ongetwijfeld moeten gaan spreken over de soorten van kleding. Ongeveer 800 jaar v. Chr. wordt reeds een soort katoenen kleding gedragen door soortgelijke stammen. Ik zou hier moeten spreken over hun statie-gewaden. Die worden vervaardigd uit veren, maar oorspronkelijk om in deze gewaden bloemachtige figuren aan te brengen b.v. als een soort pauwenogen, die dan dienen om bloemen te symboliseren op blijvende wijze.

Ik zou u moeten vertellen over de wegen, die zij hebben aangelegd. Over hun systeem van lopers. Over de wijze, waarop zij oorlog voerden. Ik zou u moeten vertellen over de mengingen, die zij gebruikten van koper, tin en goud, waaruit zij op den duur wapens wisten te smeden. Maar al deze dingen tezamen zijn hoofdzakelijk de geschiedenis van een volk en niet van een offer.

Ik vind het belangrijk te constateren, dat men reeds in de vroegste tijden heeft begrepen, dat de vruchten der aarde, de sappen van bomen en planten, zoveel zijn als het vlees en het bloed der aar-

de. Want de wereld is een levend wezen. Ook wanneer men niet wéét, hoe zij bezielt is en hoe zij leeft, zij leeft en zij draagt de mensheid. En zelfs als wij in de zon alleen maar gloeiende materie in eeuwige werking willen zien, zullen wij moeten toegeven, dat het haar kracht is, die leven op deze wereld heeft gebracht; dat het haar straling en kracht is, die het leven op deze wereld mogelijk maakt. En ook die zon heeft een persoonlijkheid.

Het erkennen van deze twee grote goden in de oudheid en het erkennen van de vredelievende, ja, de liefdevolle kracht, die achter deze goden schuilgaat, reeds in de vroegste tijden, toont ons aan dat de mens eerder dan men meende de geheimen van de cosmos wist te benaderen. En dat zelfs betrekkelijk eenvoudige volkeren - soms mede beïnvloed door grote buurbeschavingen als Atlantis - zijn gekomen tot erediensten, die pas dan demonisch werden, toen de mens zijn vijandschap tegenover zijn eigen geslacht daarin tot uitdrukking ging brengen en de dood van de mens eiste boven het aanvaarden van het leven.

Alle mensenoffers zijn voortgekomen uit de wreedheid van de mens, nooit uit de wil van goden. En zo heeft de mens uit de werkelijke goden, die hij kende, uit de God, die hij kent, maar al te vaak afgoden geschapen, die duivels en demonen zijn, onverzadigbaar in hun honger naar offers en gelijktijdig een voortdurende ondergang voor allen die hen dienen.

De geschiedenis bewijst dit. En zij bewijst ons ook, dat zolang het bloedloze offer bestaat, die is de erkenning van een goddelijke Waarheid en een goddelijke Liefde, er een weg blijft voor de volkeren, die op deze wijze hun God kennen. Een weg, die soms moeilijk is, maar die nimmer tot een ondergang voert.

Dit moge een troost zijn voor de mens van heden, die misschien ook toch nog wel een bloedloos offer brengt aan een God, die hij ziet als een God van kracht en liefde; en zo onbewust voor zichzelf de zekerheid van een lichtend bestaan en een voortbestaan verzekert.

-:-

S T R I J D.

Als de mensheid spreekt over strijd, denkt men over het algemeen aan het aanvallen van anderen of het zich verdedigen tegen anderen. Strijd wordt over het algemeen gezien als iets, wat onvermijdelijk is en waaraan je niet kunt ontkomen.

De uiterlijke strijd van het leven vinden wij uitgebeeld in de wreedheid van de natuur, in de noodzaak je te voeden met andere levende wezens en wat dies meer zij. Toch zijn al deze dingen geen werkelijke strijd, tenzij dan dat u wilt spreken over de strijd om het bestaan.

Echter de werkelijke strijd, die een mens moet voeren, is de strijd tegen zichzelf. Want de doorsnee-mens weet van zichzelf heel goed wat hij wil, maar doet over het algemeen precies iets anders.

Hij zal ervoor moeten strijden om zijn innerlijk in overeenstemming te brengen en te houden met zijn uiterlijk. Hij zal ervoor moeten strijden om zijn werkelijk denken en willen om te zetten in de daad. En het is juist deze strijd, waarin de mens zo vaak faalt.

Dat mag men de mens niet euvel duiden, want geen enkele mens is volmaakt geschapen. Maar....het wrede van het geval is, dat de

mens die in de strijd tegen zichzelf faalt, vaak strijdvaardig wordt tegenover anderen. Datgene wat je als strijd naar de buitenwereld toewendt, zonder dat daar meestal aanleiding of reden voor is, de wijze waarop je reageert op het leven en het werken van anderen, is meestal het gevolg van een nederlaag, die je tegen jezelf hebt geleden. Het is dus daarom, dat wij strijd in de eerste plaats en vooral moeten voeren in onszelf. Opdat wij werkelijk kunnen handelen naar ons beste weten en denken. Opdat wij datgene, wat wij wensen en willen in de praktijk kunnen brengen. Opdat wij datgene kunnen voorkomen in eigen leven en het leven van anderen, wat ons ondeugdelijk lijkt en dat door ons eigen ingrijpen veranderd kan worden.

Strijd is in feite niets anders dan een uiting van tegenstellingen en het ontmoeten van tegenstellingen. God heeft Zich geopenbaard. Maar God is één. In God kan geen strijd zijn. Slechts degenen, die de waarden van Zijn wezen tegenover elkaar stellen en als tegenstrijdig achten, kunnen in God aspecten van een strijd zien, omdat een voortdurende wisseling van tijd en ruimte met zich meebrengt, dat nu eens deze, dan weer gene kracht schijnt te overwinnen - voor een moment - ofschoon zij in de eeuwigheid evenwichtig zijn. Het gevolg is, dat de mens - zich houdend aan hetgeen hij meent te zien als voorbeeld van de natuur en de cosmos - voortdurend zich weer tot de strijd wendt, waar dit niet noodzakelijk is. En dit is uit den boze.

Strijd nooit meer dan noodzakelijk is. Maar als je strijdt, doe dit dan in de eerste plaats tegen jezelf om te kunnen beantwoorden aan de ideeën, de idealen, die in je wonen. Streef vooral niet tegen God of tegen de schepping; dat heeft weinig zin. U bent deel van de voortdurend wisselende verschijnselen, die men als een strijd ziet. U zult door die verschijnselen gedwongen worden u te verweren tegen sommige ervan en andere aan te vallen. Daaraan ontkomt u niet. Maar dit is iets wat volkomen natuurlijk is en niet voortkomt uit uw eigen wezen of willen, doch slechts uit de eenvoudige behoefte in leven te blijven. Strijd om het bestaan is dan ook altijd aanvaardbaar, zolang zij niet direct tegen het innerlijk bewustzijn indruist. Zij kan nooit worden gezien als een schuldfactor in de mens zelf of als een fout.

Wat de stoffelijke wereld is en eist behoeft niet bestreden te worden, tenzij het ingaat tegen het ideaal, dat in jezelf woont. En zelfs dan mag die strijd slechts gestreden worden, zolang zij niet onmiddellijk het einde van eigen wezen nabij brengt, terwijl men nog geen kennis heeft van andere werelden en de gevolgen van een dergelijk einde kan overzien.

Laten wij dus stellen: Uit God is geen strijd geboren. Maar zij die leven in de tegenstellingen, die deel zijn van God, worden voortdurend beroerd door de veranderingen rond hen. Zij menen daarin een strijd te zien en - in zichzelf niet in staat die veranderingen volledig te verwerken - zullen zij in een voortdurende strijd met zichzelf verkeren. Slechts de mens, die zich kan onttrekken aan alle begoocheling en alle waan en daarvoor in de plaats het goddelijke Wezen Zelve als enige waarheid kan accepteren, zal aan de strijd kunnen ontkomen.

Zolang men echter worstelt om een bewustwording of een verder ingaan tot het Goddelijke, zal er strijd zijn. Strijd in onszelf. Strijd, niet om de wereld te verbeteren of om onszelf te verbeteren, maar strijd om de tegenstellingen in onszelfen zo evenwichtig en harmonisch te maken, dat wij in deze tegenstellingen de ware openbaring van de God, Die ons geschapen heeft, kunnen zien.

:--: